

RAF

Edebiyat,
fikir,
kültür,
sanat
derginiz.

Yıl: 3
Sayı: 20
Kasım - Aralık 2022

İmtiyaz Sahibi
Süveyda Güleç

Editörler
Sevinç Beysun Sağar
Süveyda Güleç

Ön Kapak - Arka Kapak
Süveyda Güleç

Tasarım
Gül Sultan Çiçek
Ahmet Öztürk

Düzeltili
Ömer Kalender

İçerik Fotoğrafları Sorumlusu
Zeynep Sude Alataş

Röportaj Sorumlusu
Meryem Özdemir

Sosyal Medya Sorumlusu
Seleme Kayabaşı

Spor Sayfası İçerik Sorumlusu
Tarık Güleç

Website Sorumlusu
Hakan Karaduman

Podcast Sayfası İçerik Sorumlusu
Aybike Ulubaş

İletişim
iletisim@rafdergi.com

raf.dergi

raf_dergi

02 Editörden

03 Ruhum Hep
Çocuk
Deneme

04 Eskiye
Deneme

07 Mahsa
Deneme

08 Mavi
Şiir

09 Karikatüristik

10 Kapı
Deneme

11 İç Ses
Şiir

12 F1'i Özel Yapan
Detaylar
Spor

14 Bir Belgesel
Sonrası Çıkarılabilir
lecek Birçok
Dersten Herhangi
Biri
Deneme

16 Karanlığı
Çağırın İnsan
Deneme

17 İki Mevsim Boyu
Güvercinler
Mektup

18 Foto
Hikaye

19 Klasik Müziğin
Kısa Tarihçesi:
Orta Çağ
Deneme

21 Foto - Sentez

22 Güneş
Tutulması
Astroloji

24 Aşk ve Acı
Şiir

25 Başlık
Şiir

26 Röportaj

28 "Ne
Düşünüyorum"
Podcast

29 Thomas
Bernhard'dan
Soğuk
Kitaplık

31 Bir Ayrıcalık
Rüyası
Gezgin

33 Foto - Sentez

34 Şiirhane

35 The Fool
Film-sever

36 Ayakkabıcı
Hikaye

37 Ölümlere Vaaz
Yok
Şiir

İ
Ç
İ
N
D
E
K
İ
L
E
R

Ruhum Hep Çocuk

Ali Haydar Narođlu

Bana çocuk denilince çok mutlu oluyorum çoğu insanın aksine. Çok güzel bir olgu. Yıllar geçse de ruhum hep çocuk. Küçük şeyler ile mutlu oluyorum. Yolda yürürken kedilere selam vermeyi ihmal etmiyorum. Pazar tezgâhlarında ne zaman bir çiçek görsem eğilip kulağına fısıldıyorum, "Çok güzelsiniz."

Yađmuru seyretmek yetmiyor mesela. Hastalanacağımı bile bile ıslanıyorum. Sonra bir sundurmanın altında öylece titriyorum. Toprak kokusu cennetten geliyor sanki. Annem gibi kokuyor.

Bütün sokakların sonunda denizi arıyorum.
Çıkmaz sokaklarda bile. Görünce içim aydınlanıyor,
ruhum ııldıyor. Maviye olan sevdam hiç bitmiyor.
İnsanın denize kıyısı olmalı. Hele bir de deniz
gibi bir insana kıyısı
olursa, bütün
mavilikler onun
yanında tatlı bir esinti
kalıyor sadece. Onun saadeti
çok büyük. Her an çok değerli.

Ben hep çocuk kalmak istiyorum. Yarını
düşünmeden uyumak, düşeceğimi bile
bile yokuş aşağı koşmak istiyorum.
Rüzgârın ruhumda çaldığı şarkıyı
dinlemek, sabahı başlatan
serçeleri görmek istiyorum.

Ne çok şey istiyorum değer mi?

Eskiyen

Duygu Bostancı

Hatıralar eskir ve yıllandıkça güzelleşir bazısı. Bağına ne bastıysa yumuşatır ve kadifemsi dokunuşuyla tekrar ve tekrar keşfe sürükler... Hepsi böyle değildir muhakkak.

Kaybolan hatıralarım var benim de. Defterime kalemle kazınmış, aklıma mıh gibi yerleşmiş. Sadece hatıralar mı yıpranır bu nefes alıp verdiğimiz mekânda? Zannetmiyorum, zannetmedim de zaten hiç. Eskiyen çokça şey var bakmayı değil görmeyi bilen gözler için. Mesela büyük anneannemin (büyükannemin annesi, ömrü bir asra yaklaşan) yüzü. Kırışik ve çizgiler barındırıyor, en önemlisi de bir şeyler anlatıyor. Her çizgi bir hikâyeyi bir anıyı mesken yapmış kendisine. Çalışkanlığını sanki ama en çok da inatçılığını anlatıyor. Babaların ayakkabıları da eskiyor günden güne. Üstündeki her toz tanesi emek kelimesinin anlamına tekabül ediyor. Evine sahip çıkışı demek oluyor, alın teri oluyor her yırtılışı. Her eskiyiş yorgunluğu, sevgisi oluyor babanın.

Rüzgâra karşı oturduğum bankta turuncu yapraklar takılmıştı bir ara gözlerime. O an anladım, onlar da eskimişler. Mevsim eskimiş. Aile yadigârı gümüş çerçevedeki fotoğraf eskimiş. Kalem eskimiş, kâğıt eskimiş. Denizin yakamozları arasında meltemle dans eden mürdüm renkli sevdiğim şalım eskimiş. Yağmurlar eskimiş. Camları sokak çocuklarının oyunlarıyla kırılan tahta pencerenin gıcırdayan menteşeleri eskimiş. Ayrılıklar eskimiş. Yaşanmışlıklar eskimiş. Şehirler eskimiş.

Şarkılar eskimiş. Kadın eskimiş, adam eskimiş. Aşk eskimiş. Bir kadınla bir adamın hikâyesi eskimiş.

Eskimesinler diyemem ama nizamın dışına çıkılmasından da hoşlanmadım hiç. Bilmem neden bu nizama tutkunluğum. Tahammülüm yok da'nın (ya da de'nin) kelimeyi terk etmesi gereken yerde terk etmeyişine. Noktalama işaretleri ve ki'ler tartışma sebeplerimdir. Neden yanlış anlaşılınsınlar, niye kandırınsınlar ki? Anlamam, anlamak da istemem.

Balkonumdan görünen şu uzun, çok uzun ağacın tepesindeki yaprağa oturabilseydim eğer ne kadar küçük olduğunuzu haykırırdım size. Küçüksünüz işte! Her şey eskiyor ve yıpranıyor şu üç beş günlük misafiri olduğumuz, adına da dünya dediğimiz yerde. Ayakkabılar, yüzler, anılar, saatler, hayatlar hatta belki kalpler. Ama siz yine de kalplerinizi yıpratmayın. Eskitmeyin onları, diri kalsınlar hep. Mahalle aralarında top oynayan temiz yüzlü çocuklar. Yıkılacak bir gün o sakaklar. Umutlarınız hiç yıkılmasın ama.

Umutlarınız eskimesin hiç, aşk değil sevginiz eskimesin hiç, kalpleriniz eskimesin hiç. Siz siz olun eskitmeyin efendim. Yok olmaya yüz tutmuş her şeyi yeniden varlığa çevirmek olsun göreviniz ve mutluluk sebebiniz...

Ahh bir de şiirler eskimesin hiç yüreğinizde... O güzel yüreklerinizde... Eskimeyen o şehre her ne kadar ayrılık şiirleri yakışsa da sevda şiirlerini hep daha çok yakıştırdım ben. Ve yazdım;

Duygu Bostancı

Şehirde Sevd

Gece dokunur zarif parmaklarıyla gönlüme,

Zihnimde binlerce gölgen dolandır.

Bırak gölgemi ey Ay!

Zira o karanlıktan bir parçadır.

Songüz olmalıdır diğer adı Kasım'ın,

Son bulduğunda bitmelidir tüm sevdalar.

Geç kalınmış hoş geldin sefasıdır bu,

Alışılmamış bir sessizlik sedasıdır hüzne.

Soğuk iliklerine kadar inmişken bu şehrin,

Daha fazla bekleyemezdi yağmak için kar.

Ben bu şehirde;

Bir Ahmet Haşim kadar tutkunum geceye

--Ve siyaha, ve sana...

Bu şehirde aşk naraları atarken kuşlar,
İz düşümünün kenarına sıralanmış ağaçlar düşer.
Bir dem kadar ömrü kalmış yaşlıların,
İlk aşklarında kalır eskimeyen zihinleri.
Terk edilmiş yalnızlıklar ile doludur,
Terk edilmiş evlerin önleri.
Vakitli vakitsiz öten saatin zayıf tik-takları,
Yalnızlığın uğultusuna dönüşmektedir.
Maziye karışmıştır köşebaşı sohbetleri bu şehrin,
Sesleri evlerin çatlamış çatılarına yükselen.
Hem yaralayandır kelimeler,
Hem yaraları iyileştirendir.
Hem her harfi keskin ve acı,
Hem her harfi şifadır.
Yalnız kalmış bu şehirde,
İki sesin tınısı kadardır uzaklığımız.
Gömülene sahip çıkmak ne kadar mukaddesse bu şehrin toprağına,
Yüreğimde seni taşımak o kadar bahtiyarlıktır bana.

Mahsa

Are you even in a worse position than a beggar? This is not sentiment, not love nor an instinct. A feeling way beyond them. Are you a little white dove trapped in a cage? Are you seeing yourself in that story? You were that seagull who had the courage to fly through the dark. Is your heart an ancient ruin? In which kids used to run, the lovers used to fool around the vast tulip gardens? Who tired those kissable hands? Is that the years filled your dimples? But you are only 22. Did they steal your life in the spring? Who touched your sinless soul while I could not have the heart to touch one of your hair? Sometimes endless troubles rain on you. But the rainbow comes right after the rain.

Even they broke your wings,
Reborn from your ashes, come,
Become the body of a flower, come,
Turn into a rainbow, be the nightingale, come!
Mahsa,
Roses are offended to us.

Bir dilenciden daha kötü bir durumda mısın? Bu bir sempati, aşk ya da içgüdü değil. Onların çok ötesinde bir his. Kafese kapatılmış küçük beyaz bir güvercin misin? O hikâyede kendini mi görüyorsun? Karanlıkta uçma cesaretini gösteren o martıydın. Kalbin eski bir harabe mi? Çocukların koştuğu, âşıkların uçsuz bucaksız lale bahçelerinde buluştuğu? Öpülesi ellerini kimler yordu? Gamzelerini dolduran yıllar mı? Ama daha 22 yaşındasın. Hayatını baharında mı çaldılar? Saçlarının bir teline kıyamazken günahsız ruhuna dokunan onlar mı? Bazen dertler yağmur olur üzerine yağar. Ama gökkuşağı yağmurdan hemen sonra çıkar.

Kanatlarını kırsalar da
Küllerinden yeniden doğ, gel,
Bir çiçeğin bedenine karış, gel,
Gökkuşağı ol, bülbül ol, gel!
Mahsa,
Güller bize darıldı.

Abdullah

Mavi

Neriman Sil

Ve benliğim resim yapıyor bir nisan akşamı mavinin tonlarında
Saçlarım maviye çalıyor, gözlerim maviye gülümsüyor ve adımlarım maviye koşuyor Karaköy sokaklarında
Kaldırım taşlarını sayıyorum hızla
Çapraz döşenmişliği hep korkutuyor kaldırım taşlarının
Ne kadar da benziyor kaldırım taşları ve sevdiklerim diye geçiriyorum aklımdan
Düzensiz ve mesafeli
Bakışlarımı uzaklaştırmaya çalışıyorum kaldırımdan
Zihnimde huzursuz bir telaş
Ve yağmur damlaları
Süzülürken kirpiklerimden atıyorum adımımı o büyük kapıdan düşünmeden
Tuhaf bir enerji hızla teslim alıyor bedenimi
Ve piyanodan yükselen nota sesleri sarıyor sıcacık yüreğimi
Burnumda buram buram ekşi ve tarçınli şarap kokusu
Tasadüf olduğunu düşündüğüm bir akşamüstü karşılaşmasına kaldırıyorum kadehimi
İkimiz de görüyoruz birbirimizin gözlerinde o tutkuyu
İkimiz de biliyoruz bu karşılaşmanın tutkulu bir başlangıç ve büyük bir tutarsızlıkla yok olacağını...

Sil

Kapı

Süveyda Güleç

Bu kapı geçmişe açılan bir kapı. Önümde boylu boyunca durur. Yol olur uzar, kor olur yakar, zehir olur, utanç olur, haram olur. Küçük bir beden karşısında. Geceler soğuktu geçmişin kat kat yorganları altında. Yalnızdı. Ufalırdı avuçlarımda. Titrek sarı bir ışık sızardı, perdenin dantelli kenarında gölgeler bir kız çocuğunun uzayan parmaklarıydı. Bu kapı karşımda, böyle heybetli böyle acımasızdı. Seslenirdim, sesimi duyan olmazdı. Geç kalınmışlıklar, kalp kırılmışlıklar, göz yaşarmışlıklar... Bu kapı onulmaz yaramdı. Ağız dolusu laflar ettiğim gecelerin sabahında, kurumaya yüz tutmuş bir anı uğruna yaşamaktı. Bu kapı beni karanlığın ortasında yapayalnız bıraktı. Uzaklaşan bir fotoğraf siliniyor gözlerimin yaşına. Büyüyorum hayatımın ortasında. Bir kere daha tek başıma. Büyüyorum kapıdan uzakta. Büyüdükçe eksiliyorum. Yağmurlar yıkıyor tüm yaşanmışlıkları, kırgınlıkları, kızgınlıkları. Fırtına etrafımda döndükçe dönüyor. Bu kapı beni en savunmasız yerimden vuruyor. Kendime döndüğüm her köşe başı biraz daha pişmanım susmuşluklarıma. Bu kapı geçmişe açılan bir kapı. Karmaşayı, gürültüyü, sağır eden sessizliği, belirsizlikleri, beklemeyi, çaresizliği öğreten bana. Her gün batımında kiremitten bir duvar vardı yanı başında. Güneş vururdu al yanaklarına. Bu kapı sığınağımdı en korkulu anımda. Sonsuz bir boşluğa dönüşmeden, içim sevgiyle dolardı onun karşısında. Bu kapı canımdan candı. Bu kapı, çalmaya gücümün yetmediği bu kapı bana yasaktı.

İç Ses

Selçuk Küçükkarabay

Ay ışığı başka renkte
içimden içine koşan bir çocuk
bambaşkayım bu gece
ayılar bal getiriyor
köprüler yapsam yüreğine
ağırlığını taşıyamaz benliğimin
yemyeşil bir gecede
içimde kayboluyorum

Dağların aydınlığı beni çağırıyor
henüz vakit erken
geç kalmaktan korkuyorum
acaba derken
içinde var oluyorum
bunları düşünürken
içimde kahroluyorum

Sesini hatırlıyorum
özgürlük türkülerine benzeyen
sussam vicdanım elvermez
bağırısam seni, yasaksın
bir başkayım bu gece
bir başkayım sende
içinde yok oluyorum.

Formula 1'in Neden Bu Kadar Çok Sevildiğini Anlamayanlar İçin F1'i Özel Yapan Detaylar

Furkan Esen

Formula 1, en çok sevilen sporlardan biri. Kitleleri de her geçen gün büyüyor. Bazıları ise insanların bu spora neden bu kadar tutkun olduklarını tam olarak anlayamıyor.

Formula 1'in Neden Bu Kadar Sevildiğini Anlamayanlar İçin F1'i Özel Yapan Detaylar

Formula 1; dünyanın en zor, en tehlikeli ve en pahalı sporudur. Ayrıca sporcusu olmanın en zor olduğu spor kategorisindedir. Çünkü yalnızca 20 kişi o koltuğa sahip olabilir ve bu 20 kişinin asla seneler boyu F1 koltuğu üstünde yarışacağına garanti yoktur, kötü performans gösterirlerse koltuğu alttan yetişen yeni pilotlara kaptırma riskleri bulunur; diğer hiçbir spor dalında bu kadar kısıtlı bir kontenjan yoktur.

Yıllarca birçok sporcu yarışırken hayatını kaybetmiştir, her an kaza yapma riski bulunur ve her yarış illaki kaza olur, birçok pilot canını ortaya koyarak yarışır.

Pilotlar yarışırken birçok şeye hâkim olmak zorundadır ve bu hâkimiyeti 70 tur boyunca kusursuz bir şekilde devam ettirmeleri gerekir. Strateji, saldırı, savunma, pilotaj, lastik koruma, en hızlı tur, g kuvveti, yağmur, sıcak, soğuk, radyo, pit stop, drs, ers, overtake, vites, kalkış, frenleme vs. gibi birçok etkeni 300 km ve üstü hızla giderken aynı anda ve 1-2 saat civarında konsantrasyonlarını kaybetmeden sürdürmeleri gerekmektedir. O sırada tuvaletleri gelebilir, burunları kaşınabilir, kask vizörüne herhangi bir cisim yapışabilir; hepsinin üstesinden gelmeleri gerekmektedir.

Hiçbir yarış kaçırma lüksleri yoktur, NBA'de veya futbolda olduğu gibi yedek kulübesinde geçirebilecekleri tek bir yarış yoktur, hasta olsalar veya yakınlarını kaybetse bile dünya şampiyonluğu için o yarışa çıkmak zorundadırlar.

Sadece bunlarla da bitmiyor, yarışanlar bir robot değil veya pit ekibi yapay zekâ değil. Herkesin bir karakteri olduğu için, duygular, hırslar, stratejiler birbiriyle yarış hâlinde oluyor. Her pilotun karakteri dünya şampiyonu olmayı kaldıracak kadar güçlü olmuyor veya her pit ekibi en sağlam pilota ve araca sahip olsa dahi onu şampiyon yapacak zekâyâ sahip olamıyor.

Formula 1'in Neden Bu Kadar Çok Sevildiğini Anlamayanlar İçin F1'i Özel Yapan Detaylar

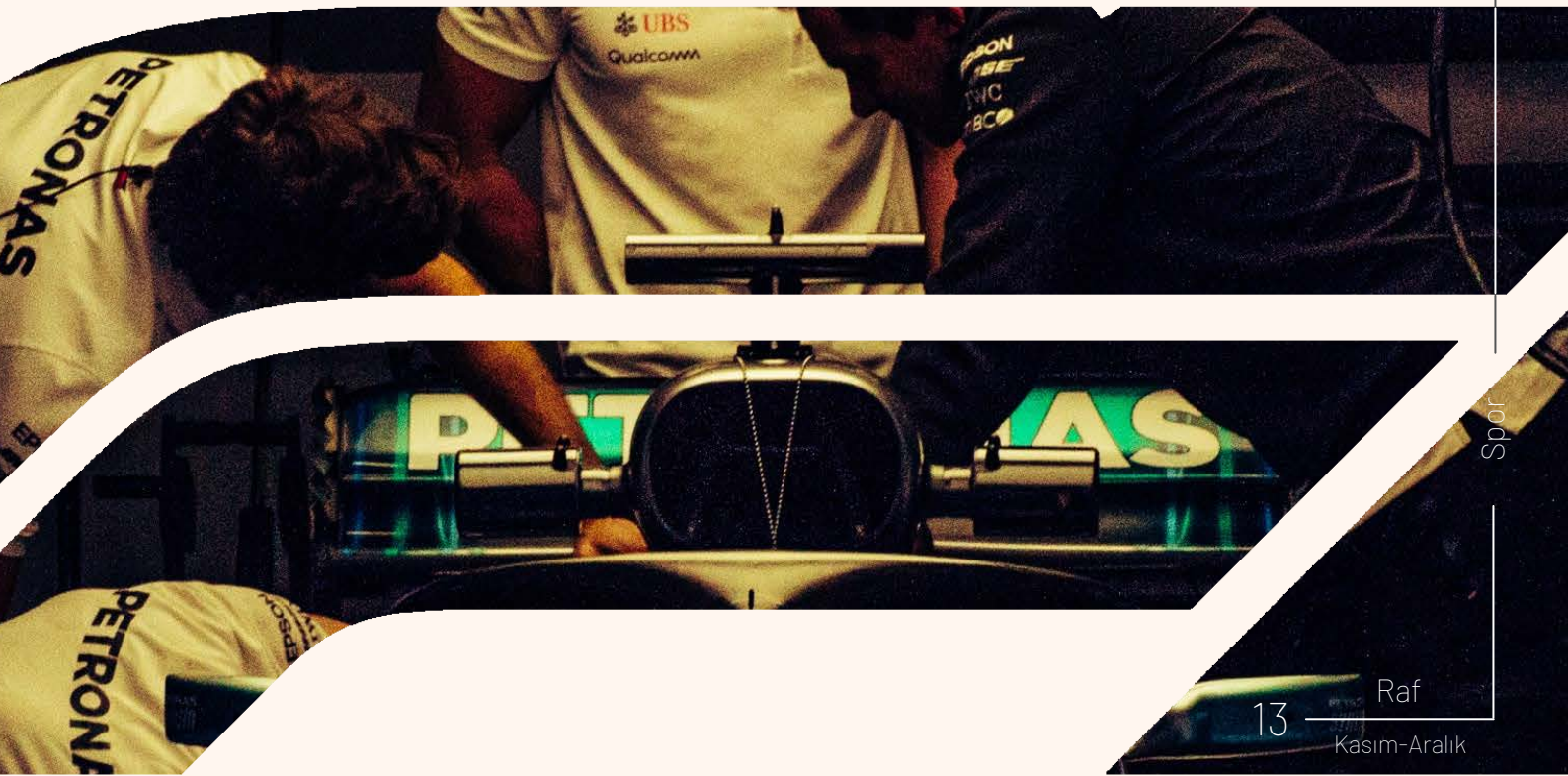
İşin arka boyutu da çok büyük öneme sahip. Mühendisler, takımı ve pilotu birinci yapabilmek adına arka planda en iyi şekilde çalışıp kusursuz bir araç yapmaya çalışıyorlar. Araçlarda hatalar olabiliyor, sezon boyu bu hataları düzeltmek için çalışıyorlar. Bu hatalar dünya şampiyonluğunun elden alınmasına sebep olabileceği gibi, kusursuz bir mühendis ekibi takımın ve pilotun şampiyon olmasını sağlayabiliyor.

Sponsorluklar ve alınan yatırımlar da takımların hayatta kalabilmesi için önemli bir etkidir. Yeterli yatırımı bulamayan takım veya bütçesinin sınırlarına gelen takım şampiyonluk mücadelesinden kopabilir, hatta takımı satma noktasına bile gidilebilir.

Her takımda iki yarışçı bulunur ve bu iki yarışçının mücadelesi de büyük önem taşır. Bazen iki yarışçı birbiriyle de rekabet eder, bazense pilotlardan biri ana pilottur ve ikinci pilotun onu diğer pilotlara karşı çok iyi savunması gerekir. Şampiyonluk mücadelesinde takım arkadaşının bile önemi çok büyüktür.

Günün sonunda bütün bu unsurları kusursuz şekilde yapan 20 pilot ve takım, bir sene boyunca her yarışta ilk 3 sırada yer almaya çalışarak dünya şampiyonluğuna oynar. Tabii ki bunun mümkün olması için de en iyi araç ve en iyi pit ekibi ile uyum içerisinde çalışması gerekir.

Bize niye Formula 1'i sevdiğimizi soruyorsunuz veya anlamlandıramıyorsunuz ya, işte tüm bu unsurların bizi aşırı derecede heyecanlandırmasından dolayı.

Bir Belgesel Sonrası Çıkarılabilecek Birçok Dersten Herhangi Biri

Sevinç Beysun Sağar

Merhaba sevgili Formula 1 sevenler ve Formula 1 ne alaka bu dergide diyenler. Günlerden bir gün dinlediğim bir podcast kanalında şöyle bir öneri duydum: "Her şeyden bir şey bil, bir şeyin her şeyini bil." Fevkalade mantıklıydı, fikir çok hoşuma gitti, çok heyecanlandırdı beni. Aynı günün akşamında Netflix'e öylesine bir göz atmak için girdim. Karşıma ilk çıkan öneri Formula 1'in arka planını da anlatan "Drive to Survive" adlı belgeseldi. İşte dedim, en azından bir şey bilmem gereken, bana yabancı bir alan. Sonra bu manyak hikâyeye beni bir sardı ki sevgili okur, anlatamam.

Ortak bir paydada akan hikâyenin, farklı açılardan anlatılan hâli; kendimi sorguladığım ve ders çıkardığım kazanımlara dönüştü. Hani 250 km/h ile giden arabaları izlemeyi ve işin magazinsel kısmını bir kenara bırakırsak; A'dan Z'ye tüm sürece bakarsanız karınca gibi çalışan binlerce insan; işin en ince ayrıntılarını sorunsuz yürütmek için çabalayan dev bir çark, hayatları boyunca çabalamış, vazgeçmemiş, her şeye rağmen her şeyleriyle devam etmiş insanların hikâyeleriydi gördüğüm senaryo.

Hani mesela dedim ya her şeyleriyle çabalamak diye; şimdi düşünüyorum, kendi hayatımda hedeflediğim bir şeyi yapmak için zaman zaman mükemmellik çukuruna düştüğüm oluyor. Hani bilirsiniz, bataklık gibi çırpındıkça içine çeker; ana fikri unutup yolda bırakır insanı. Heh, mesela benim için o konulardan biri İngilizce iletişim kurabilmektir. Kendimi anlatayım ve karşı tarafı anlayayım tadında bir çabadaydım; fakat zamanla bu hedefin yanına "Türkilizce" aksanlı konuşursam benimle dalga geçerler hissi peyda oldu. Yetmedi, yanlış yaparsam da dalga geçerler düşüncesi yerleşti beynime. Kim olduğunu bilmediğim kendi içimdeki bu sesler beni o kadar ürküttü ki komple çabalamaktan vazgeçtim. Sonra ne oldu bakın; bu belgeselde gördüm ki insanların amacı iletişim kurabilmek (Anlarsınız ya, diğer ana meşgalelerinin dışında.).

Bir Belgesel Sonrası Çıkarılabilecek Birçok Dersten Herhangi Biri

Yanlarına herhangi bir düşünce gelip onları yıldırmaya çalıştı mı bilmiyorum; ama iyi ki durmamışlar. O kadar farklı ülkeden ve dilden insan var ki Formula 1 dünyasında; hepsinin kendi rengi bulaşmış ortak konuşulan dil olan İngilizceye. Ferrari'nin bir pilotunun ana dili Fransızca, diğerinin ki İspanyolca, takımdakilerin çoğunun dili İtalyanca ve hepsi kendi dilinin aksanıyla konuşuyor İngilizceyi. Redbull da aynı şekilde, bir pilot Hollandalı, diğeri Meksikalı, takım kaptanı İngiliz. Röportajlarda çok rahatlıkla anlamadım; bu kelime ne demek bilmiyorum, açıklar mısınız vb. şeyler diyebiliyorlar. Arkadaşlar, baştan sona tüm sezonları tek seferde izlediğinizde o kadar farklı İngilizce kullanımları duyuyorsunuz ki art arda; kendi konuşmanız da normal geliyor bir yerden sonra. İşimize bakalım, şov peşinde koşmayalım dil konusunda demişler herhâlde zamanında, bayağı da işe yaramış bence. Zaten şov yaptıkları konular başka.

Bu belgesele denk gelme zamanım tam 2022 sezonu öncesiymiş. Bir baktım yarışlar başlıyor, tabii 4 yıllık belgeseli şak diye hızlıca izleyince pilotların, takım kaptanlarının, gazetecilerin günümüzdeki hâli bir anda büyümüşler gibi hissettirmede değil ilk başta. Gördüm ki bu sporun tutkunu olan insanlar varmış. Her yarışı izleyen, tüm kurallara hâkim olan, gelişmeleri haberleri her an takip eden, tamamen ruhuyla bu işin takipçisi olan insanlar... Ve bir de Netflix'teki bu belgeseli ile Formula 1 dünyasını tanıyan yeni ve çoğunlukla genç bir kitle. Ben ikinci bahsettiğim nesildenim. Sosyal medyada, ben önce izledim, hayır ben daha önce izledim tartışmaları yaşanmış sanırım biraz ilk başlarda. Ben kaçırdım oraları; yetiştiğim dönemde bu belgesel ile ilgili en çok gördüğüm yorum; FIA'nın Amerika'da Formula 1 izleyici sayısının az olmasından kaynaklı, Netflix ile böyle bir belgesel işine girdikleri hakkındaydı. Uluslararası Ticaret bölümü mezunu biri olarak diyebilirim ki derste bu tarz pazarlama stratejilerini görmeme rağmen, yine de düştüm ve iş Netflix belgeseli izlemekle kalmadı, yarışları yerinde izlemek için bilet alma mevzusuna kadar gitti. Alamadım, 6 dakika içinde tükenmiş tüm biletler; mesela bu bilgi belgeselde verilmiyordu, o yüzden olur da günün birinde gidesiniz gelir ve aynı benim gibi, biletlerin "ışık hızında" tükendiğini bilmiyorsunuzdur diye söyleyeyim dedim.

Her şeyden bir şey bil, bir şeyin her şeyini bil cümlesinin olayı nerelere getirdiğini görünce bir an şaşırmıştım, ama pişman değilim. Henüz ikinci yarısı gerçekleştirebilmiş değilim, ama her çiçekten bal ala ala bir yerlere geliriz diye düşünüyorum sevgili okur; Formula 1'deki İngilizcenin benim İngilizce iletişim kurma mevzum ile birbirini etkilemesi gibi. Veya bir konuda eksiğimiz, sıkıntımız varsa belki odak noktasını başka bir şeye çevirerek giderebileceğimizi görmek gibi. Bunlar kendi bakış açıyla, kendi gözlüklerimle kendi pencereden izlediğimde, bu belgeselde benim gördüklerimdi. Belki sizlere farklı kapılar açar; veya izlediyseniz çoktan açmıştır umarım.

Karanlığı Çağırın İnsan

Fatih
Burak

"Neticede insan olmak sürekli bir şeylerden kaçmak demek değil midir zaten? Çoğu zaman ruhumuzun gökyüzünde usul usul süzülmesini hayal etmez miyiz?"

Kafasında bu düşüncelerle saatlerdir yürüdüğünün farkında değildi. Bölümünü bitirmesine bir ay kala anlaşılması zor ancak hiç de beklenilmez olmayan bir mana kargaşası içerisinde debelenip duruyordu. Evvelinde hiç bu kadar buhrana düşmemiş, hayatın hiç bu kadar anlamlı olması gerektiğini düşünmemişti. Bunalıyordu. Adım attığı her bir sokak, her bir mahalle, her bir cadde olması gerekenden daha kısa geliyordu ona. Adım attıkça düşünceleri de o minvalde artıyordu. Ayakları ile beyni doğru orantılı çalışıyordu sanki. Bir müddet daha yürüdükten sonra durdu. Gökyüzüne derin bir iç çekerek baktı. Sanki bütün karanlığı kendi ruhunda toplamak istiyor gibiydi. Karanlıktaydı. Ancak karanlığa olan susuzluğu geçmek bilmiyordu. Varlığını sorgulamak bir cevap aramaktan ziyade karanlıklar girdabında sorular sorarak süzülmeği onun için. Bundan inanılması güç derecede haz alıyordu.

Adımlarını hızlandırdı. İçinde kaybolmak istercesine süzülmeğe istediği karanlık onu avlamak için peşine düşmüştü sanki. Artık ona doğru kaçıyordu. Yürüdüğü her sokak geçtiği her cadde onun için fazla tanıdık gelmeye başlamıştı. Bu tanışıklığın pek hoşuna gittiği söylenemezdi. Tanıdığı her şeyden nefret ediyordu çünkü. Her gün istemeyerek yürüdüğü hastane yolunda yağın yağmurdan, hastane yolundaki geçmek zorunda kaldığı pis kokulu alt geçitten, yine aynı yolda kendisini her gördüğünde sigara isteyen o meczuptan nefret ediyordu. O, hayalini kurduğu karanlık evrende, kimseyi tanımadığı, hatta kendisini bile unuttuğu o evrende kaybolmak istiyordu. Varlığın sancısı göğsünü acı acı yakarken ruhunun derinliklerinde kaybolmuştu artık. Hafızasında kaydettiği bir anılar defteri yoktu. Bundandır ki hiçbir yüz ona tanıdık gelmiyordu.

Karanlığın nefesini ensesinde hissediyordu artık. Yavaş adımlarla yürümeye başlamıştı. Kendisine üflenen bu sonsuz alem, içindeki varlık ateşini harlıyordu. O, var olmaktan değil, varlığın içindeki bu kabulden nefret ediyordu. Kendisini, kendisine benzetmeye çalışan bu çaresiz cehaletten kendi olmaya kaçırıyordu. Karanlığa doğru kararlı adımları bu yüzdendi.

Artık üzerinde yürüdüğü her kaldırım taşı birer birer çaresizce karanlığın girdabında kayboluyordu. Göğüs kafesini umarsız bir mutluluk kaplamıştı. Sevgilisine kavuşan bir âşık gibi karanlığa koşuyordu artık. Kendini bulmaya gidiyordu. Varlık ateşinin kıvılcımını sonsuzluğa bırakıyordu. Varlığını karanlığa, insan olmaya bırakıyordu.

İki Mevsim Boyu Güvercinler

Süveyda Gülec

Keşke zamanı avuçlarımda hapsedebilseydim. Ayrılık yakın sevgilim. Biliyorum. Ayrılık yazılı kaderde. Yalnız birimize yer var, bu gelen son trende. Veda öpücüğünü sakla sevgilim, yaklaşan o karanlık gecelere.

Nisanda düşerdi ilk damla; toprağa, kitaba, aşka ve sana... Hatırla! Kalbimi ağzına kadar doldurmuştu, altında dans ettiğimiz o kararsız yağmur. Sırılsıklam iki çene, dört el, iki dudak. Sırılsıklam iki kalp! Tahammülüm yoktu, ayrı olduğumuz tek bir an'a dahi. Bir kırsağın savrulan yelesi gibi rüzgârda, nefesim yettiğince koştum sana. Aşkını yudumladım, her bakışında bana. Şarap kırmızı dudaklarına; vuruldum, sarhoş oldum, kayboldum. Şimdi ne uzun sözler kaldı aramızda ne yaşanmışlıkların tanıdık tadı. Bu şehrin yarısı artık senin gözlerinde, şu gökyüzünün tamamı gömülü kalbimde.

Acı bir yakarış var sesinde, önümüzde diz çöken bu son trenin. Senden benden çalınan her şey ellerimde. Kalan ne varsa ikimizden geriye, saklayacağım ömrüm yettiğince. Hatırana sadık kalacağım merak etme. Seni hep iyi hatırlayacağım. Gün gelir de kaybolursan elimi ilk tuttuğun köşede, ayrılığın zamansızlığına lanet edercesine yok olursan... Olma, dik dur, beni dinle, beni duy! Gitme sevgilim seni bekleyen o cehenneme. Cennet tam burası işte!

Zehra Kekeç

FOTO HİKÂYE

Sürekli bir şeylere yetişmek için koştururken zamanımın hangi yöne aktığını, nereye gittiğimi bilmiyorum, düşüncelerin ağırlığı altında eziliyorum. Tam da böyle günlerde fotoğraf makinemi alıp sokağa atıyorum kendimi. Rotam bazen kendiliğinden oluşuyor, bazen de kayboluşlarda buluyorum gideceğim yeri. Öğleden sonra 3 kasveti, ne yemek vakti, ne uyku, ne gün batımı, ne de eve ekmek götürün ayak sesleri.

Mecidiyeköy Antikacılar Çarşısı'nın önünde buluyorum kendimi. O tarifsiz koku, hayır sürüklemek değil, şefkatle elimden tutup içeri çekiyor beni. Ahşap çerçeveli cam vitrinler, köstekli saatler, billurlar, şamdanlar, sedef işlemeli koltuklar... O dönemlerde teknolojinin, olanakların yetersizliğine karşın ortaya çıkan sanat eserlerinin muazzamlığını düşünürken bir ses geliyor: "Gel bak burada iki ayaklı bir antika var, fotoğrafını çek!"

Elinde çay tepsisi, 47 numaralı dükkânı işaret ediyor abi. İçeri bakıyorum, gerçekten de giyimiyle, duruşuyla, antikalarla bütünleşmiş dükkân sahibi. İçeri davet ediyor, en nadide eserleri anlatıyor şevkle. İki de çay söylüyor bize. Zamanda akıyorum âdetâ, kokudan bahsetmiyorum bile. Kasvet dağılıyor, kapılar birer birer kapanıyor, eh bana da müsaade.

Klasik Müziğin Kısa Tarihçesi: Orta Çağ

Fevzi Üstündağ

Birinci Bölüm

Orta Çağ müziği genel olarak Erken (500-1150), Yüksek (1000-1300) ve Geç (1300 -1400) Orta Çağ müziği olarak üçe ayrılıyor. 900 yıl sürmesi nedeniyle Batı klasik müziğinin en uzun dönemi olan bu dönemde koro, enstrümantal ve bunların birleşimi eserler bulmak mümkün. Enstrümantal eserler ilk kez bu dönemde ortaya çıkmıştır. Ayrıca özellikle tek sesli eserlerde, tek bir heceyi farklı notalarda seslendirmek anlamına gelen melisma ya da vokal koşusu adı verilen süslemeler de yaygın olarak kullanılmıştır. Melismanın kullanımını neredeyse bütün Hildegard von Bingen eserlerinde duymak mümkün. Melisma tekniği günümüzde de sıklıkla kullanılmaktadır. Örneğin, 1957 yılında Billboard'un yayınladığı En İyi 100 listesine girmiş Tab Hunter'ın seslendirdiği Young Love adlı parçada melismanın sıkça kullanıldığını duyabilirsiniz.

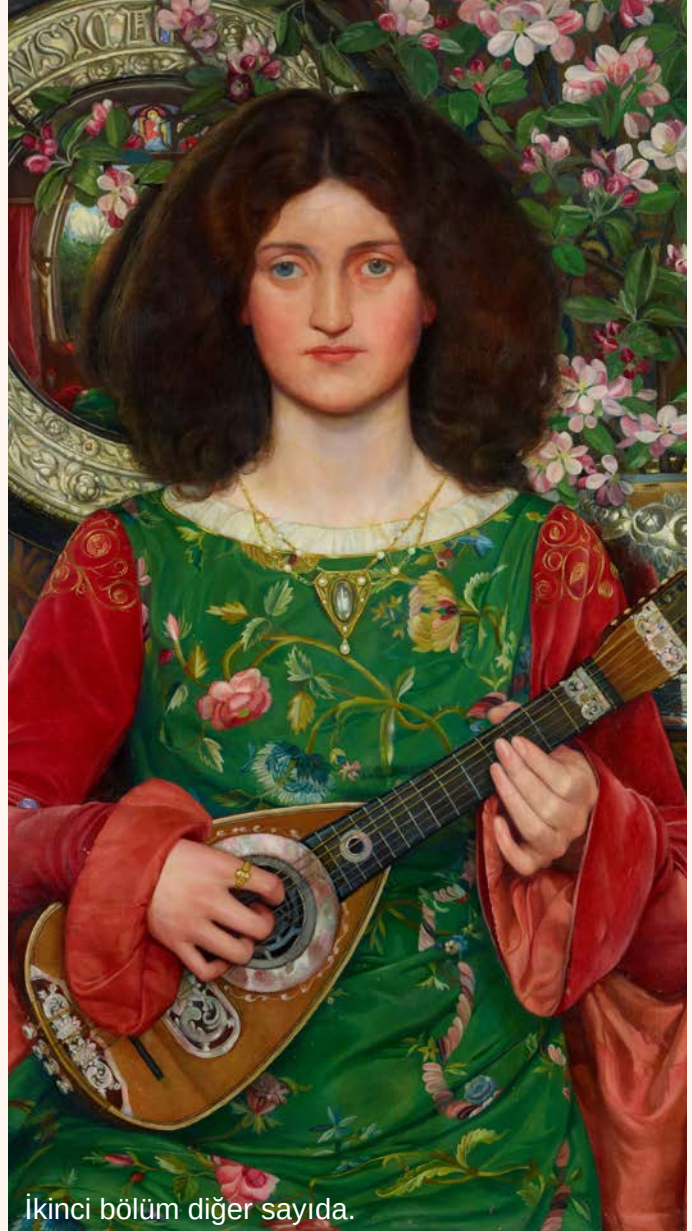
Erken Orta Çağ'ın, hatta bütün Orta Çağ'ın en önde gelen kadın bestecisi olan Hildegard von Bingen'in günümüze ulaşan 69 eseri bulunmaktadır. Botanikten felsefeye birçok alanla ilgilenen Bingen, Ordo Virtutum adı verilen tarihteki ilk moralite oyununun da yazarı olmuştur. Ayrıca Lingua Ignota adında bir dil üretmiş ve Rupertsberg ve Eibingen'de kurduğu manastırlarda bu dili öğretmeye çalışmıştır. Bu vesileyle, manastır dışından birinin anlayamayacağı, manastıra ait bir dil oluşmuştur. Hildegard von Bingen tarihler baz alındığında Yüksek Orta Çağ'da yaşamış olsa da onu "Erken Orta Çağ müziği" dâhilinde değerlendirmek pek yanlış olmaz çünkü Bingen'in eserlerinde ritim bilgisi bulunmamakta ve ürettiği bütün eserler tek sesli olarak bulunmaktadır.

Erken Orta Çağ müziğinde yoğunlukta olarak tek sesli, genellikle Gregorian Chant olarak adlandırılan ilahiler bestelenmiştir. Bu ilahiler genelde bir grup rahip tarafından Aşai Rabbani Ayini olarak da bilinen İsa'nın son akşam yemeğinin yeniden canlandırıldığı törenlerde söylenmekteydi. 9. yüzyıl sonlarında ise, İsviçre'de tek sesli ilahilerde, melodiye paralel olarak bir ses (tam dörtlü veya beşli) eklenmesi suretiyle çok sesliliğin ve harmoninin ilk denemeleri yapılmıştır.

Erken Orta Çağ'daki en önemli sorunlardan biri müzik notasyonunun olmayışıdır. Bu eksiklik nedeniyle eserler kulaktan, yani dinleyerek öğreniliyordu. Tabii bu da eserlerin zamanla kaybolmasına ve eserlerin öğrenilme hızının yavaş olmasına yol açıyordu. Roma bu dönemde belirli ayinleri birçok farklı bölgeye yayarak kilisede bir nevi Roma geleneği oluşturmaya çalışıyordu. Ancak notasyonun olmaması ve bunun sonucu olarak eserlerin farklı bölgelere çok yavaş dağılması, Batı'yı eserleri yapılandıracak bir arayış içine soktu ve bu arayışın sonunda ilk notasyon ortaya çıktı. Neume adı verilen ilk notasyonda gaye, eseri başka birine genel hatlarıyla aktarmak olduğu için genel olarak ses perdeleri gösterilirken ritim vb. dinamikler notasyonda bulunmuyordu. Notasyondaki bu ritim eksikliği 12. yüzyıla kadar devam etti.

Ritmin notasyona tanıtılması ve çok sesli eserlerin daha çok bestelenmeye başlamasıyla müzikte Yüksek Orta Çağ başlamıştır ve bu dönemin başlangıç zamanlarına ve genel olarak kutsal eserlerin bestelendiği periyoduna Ars Antiqua (Antik Sanat) (1170-1310) adı verilir. Ritmin notasyona tanıtılmasıyla beraber Batı kültüründeki ilk grafik de ortaya çıkmıştır denilebilir (ses perdesi y-ekseninde, ritim x-ekseninde).

Paris Notre Dame Katedrali'nde ve aynı zamanda yine Paris'teki Notre Dame Çok Seslilik Okulu'nda çalışan Léonin ve öğrencisi Pérotin 13. yüzyılda ilk kez notasyona ritmi tanıtmıştır. Ritmik mod adı verilen bu ritimde notaların uzunluğu diğer notaların konumuna göre belirleniyordu. Ancak ritmik modlarla ritimde detaya inilemiyordu, özellikle her hecenin farklı uzunluğa sahip olduğu parçalarda ritmik modları kullanmak imkânsızdı. Ancak 14. yüzyılda Philippe de Vitry'nin de baş mimarlarından biri olduğu Ars Nova (Yeni Sanat) (1310-1377) ile birlikte notasyonda ritmik özgürlük kazanılmıştır. Paris Üniversitesi'nde eğitimini tamamlayan Vitry saraylarda danışmanlık, sekreterlik gibi görevlerinin yanı sıra müzikte de yeni teknikler geliştirmiştir. Bunlardan en önemlisi izoritimdir. Bugün daha yaygın şekilde ostinato olarak bilinen tekniğin temellerinden olan izoritim, sabit bir ritmin ya da diğer adıyla "talea"nın bir veya birden çok melodiye parça boyunca uygulanmasına denir.

Berna Yolaçan
Kocaeli

21

Raf
Kasım-Aralık

Fotosentez

Güneş Tutulması

Cihan Öney

Yine o gri günlerden birine uyandı. İstisnasız her sabah ılık bir duş ile başladığı güne. Mükellef bir kahvaltıyı müteakip, bol köpüklü Türk kahvesini yapar, evin verandasında yerini hiçbir zaman değiştirmeye yanaşmadığı sandalyesine oturur mevsimleri seyrederdi. Ahşap verandada farklı renklerde sardunyalılar ve yasemin vardı. Senede bir kere açsa bile bayılırdı yaseminin kokusuna. Şimdilerde sonbaharı seyrederken sararan yapraklara içlenir, derin nefes alırken burnuna gelen kokuyla dalardı maziye. Saçına düşen aklarda, yüzündeki çizgilerde saklıydı geçmişin izleri. Gökyüzünün grisi yıllar evvel o eve ilk taşındığı zamanı getirdi aklına. Nelerden vazgeçtiği, kimleri geride bıraktığı, kimleri yanına kattığı bir bir döküldü önüne. Burnundan derin bir nefes daha aldı ve ağzından oh dercesine verdi. Rahatladığı şüphesizdi. Arkasından Türk kahvesini yudumladı.

Akrep burcunda Venüs ile kavuşan Güneş tutulmasına gidiyoruz. Geride bıraktığımız süreçte özellikle sabit burçlar üzerinde hatırı sayılır zorlanmalara şahit olduk. Sabit kalmaya canhıraş direndiğimiz alanlardan kâh güzellikle kâh zorbalıkla dışarı itildik. Yitirdiklerimiz ya da yitirdiğimizi düşündüklerimiz oldu. Kapandı sandığımız yaralar tekrar açılırken en derin korkularımız ve ayağımızdaki prangalarla yüzleştik. Maddi ve manevi verilen kayıpların yükü hâlâ omuzlarımızda. Şimdi tüm bunlar değişsin, o konfor alanından çıkılsın diye yeni bir Güneş tutulmasını karşılıyoruz. Bu tutulma özellikle ikili ilişkilerimizi ve maddi konuları mercek altına alacaktır. Bitti dediğimiz yerden tekrar başladığına şahit olacağız. Sorumluluklarımızın bilinciyle kendimizi çalışarak ortaya koymamız gerekecek. Akrep burcu dönüşümü anlattığı için ilerleyen dönemde hayatımızdaki birçok şey dönüşmüş olacak. Herkesin ve her şeyin bizim oluş hâlimize hizmet ettiğini unutmamalıyız. Özellikle ikili ilişkilerimizde her ne olduysa oldu deyip yeniliğe kucak açmak en doğrusu olacaktır. Kısırcaçlık, kin, öfke hâlinde kalmak, canımız acıdı diye can acıtmaya çalışmak bizi olduğumuz yerde tutar. Mücadelemiz ve hareket alanımız tamamen en derinimize ulaşarak istenilen formu kazanmak üzerine olmalı. Bu dönemde hareket etmek, spor yapmak enerjiyi doğru yere kullanmamızı sağlar. Kardeşlerden, yakın çevreden ve gerçekliğine inandığımız kişilerden bu yeni başlangıçlara destek gelebilir. Herhangi bir yeni ortaklık söz konusu olabilir. Maddi konularla alakalı dolandırıcılık söz konusu olabileceği için dikkatli olmakta fayda var. Aynı zamanda arkamızdan konuşanlar ve konuşulanların da bir bir ortaya döküleceği bir sürece doğru gidiyoruz. Geçmişle alakalı birtakım ani gündemler önümüze gelirse bunlardan neden özgürleştığımızı unutmadan hareket etmeliyiz.

Yurt dışı ile alakalı yeni ticaret anlaşmaları yapılabileceği gibi, ani bir kararla yer değiştirmek, taşınmak da gündemimizde olacaktır. Buna ülke değiştirmek de dâhil. Manevi konularda da daha derin bir bilgiye ulaşip kendimizi bu alanda da geliştirebileceğiz. Üreme organları ve cinsel yolla bulaşan hastalıklar konusunda dikkatli olmakta fayda var. Konu Akrep olduğu için krizler ve krizlerin yönetimi çok önemli. Bu yüzden kriz ve kaostan uzakta, yaşanmak için değil yaşamak için yaşamalıyız. Kimi eleyeceğimiz, kimi geride bırakacağımız mih gibi ortada. Arkasında durulmayan sözler, gözümüzün önünden düşüp gideli epey oldu. Hâliyle artık değişim ve yenilik için yeni bir yol gerekiyor. Kendimizi karanlığımızla ve aydınlığımızla kabul etmemiz gerekiyor. Gücümüzü aydınlık için kullandığımız, ışığımızı yaydığımız sürece evrenin eli de üzerimizde olacaktır. Sonuç olarak hangi kaybı vermiş olursak olalım, buna kendi eski formumuz da dâhil, kaybımızla yüzleşip sağlıklı bir yas tutarak bitti dediğimiz yerden tekrar başlamamız gerekiyor. Başkalarını dönüştürmeyi bırakmalı, karanlık ve gizli işler peşinde kesinlikle olmamalıyız. Bizim aradığımız şey; en çıplak gerçek ve o gerçeğin ne olduğunu zaten içten içe biliyoruz. Şimdi Akrep burcundaki tutulmayla bu gerçeğe, öze, derine, dönüşmeye ve yeniliğe gidiyoruz.

Gökyüzünün grisi yeryüzünün yeşilini sarartıyor, mevsim sonbahara çalıyordu. Severdi sonbaharları. Bir sonbahar sabahı bir karar vermiş olmanın gücüyle kalabalığı yararak koşar adımlarla ilerlerken elinde tek bir çanta vardı. Alelacele hazırlanmış birkaç parça önemli eşyanın tepildiği sapları soyulmuş deri bir çanta. Aylardır düşünüp verdiği karar üzere bu trene bilet almıştı ve kesinlikle kaçırmak istemiyordu. Yaşadıkları bir cenderenin içine sıkışmışlık hissi yaratsa da oradan kurtulmanın bir çaresi olarak görüyordu bu yolculuğu. Neyse ki zamanında perona vardı. Vagondaki yerini aldı, etrafındakilere şöyle bir baktı ve doğru yerde olduğuna emin oldu. Tren hareket edince camdan bakarken yine de doldu gözleri. Geride bıraktıklarına bu yolculuğa çıkmasına vesile oldukları için içten bir teşekkür etti. Sevdiklerini yanına katıp sevmediklerine el salladı... 2022 yılının ekim ayı miladı oldu...

Bundan yıllar sonra çiçekli bir verandada mevsimleri seyredebilmen için her şey. Yasemin kokuları içerisinde, mükellef bir kahvaltıya müteakip, köpüklü bir Türk kahvesi en çok senin hakkın. Saçına düşen aklar, yüzündeki çizgilerle harmanlandığında sen mevsimleri seyrederken bir bilge var diyecek bugünlerine burun kıvıranlar. "Zamanında değişimi seçtiği için çiçekli bir verandadan hayata bakan bir bilge." O bilge sensin.

Güneş tutulması değişim trenine biletini getirecek...

Sevdiklerinle dolu bir vagondan, sevmediklerine el salladığın bir yolculuğa çıkaracak seni...

Yine, yeni ve yeniden başka bir yolculuğa...

Eğer trendeki yerini alırsan, çiçekli bir veranda son durağın...

Sevdiğin herkes trende seni bekliyor.

Değişim ve dönüşüm seni çağırıyor.

Hadi geliyor musun?

Aşk ve Acı

Ayşenur Solak

Acıyor
Acıyor ve hiçbir zaman dinmeyecek
Ne kadar ağır bir acı bu
Sözlerinden daha az acı
Dinle
Şarkın çalıyor

Yarım kalan son şarabım
Usulca sönen sigaram
Boyumdaki nefesimi kesen ip
Aşktandır bütün bunlar
Aşktan

Sana yazdığım şiirler dışında
Hiçbir şey kalmayacak geriye
Ben uzaklara gidiyorum sevgilim
Seni daha az üzeceğim

Şiir

Başlık

Suheyb

Daha dün annem söylemişti
Daha dün gibi hatırlıyorum
Ve annesi ona dün söylemiş gibi
Anneler hep geç söylerler
Çünkü anneler hep geç öğrenirler
Toplum elini kaldırdı ve
Ve anneler hep önündeydi bir elin
Eller çok kötü bir sakal kokuyor
Anneler bunu görüyor
Tanrı da görüyor ve gülümsüyor
Şeyh görüyor ama elleri yukarıda
Saçlar bir örtünün altında
Saçlar bir örtünün dışında
Saçlar bir elin karşısında
Kötü bir sakal kokuşmuşçasına
Avuç içinden güzelliği kurutuyor
Avuç içinden saçlara aklar akıtıyor
Anneler kısık, orta ve yüksek bir sesle
Anneler yukarıdaki ele rağmen
Hep geç çıkan sesin yazgısı
Havva bundan haberdar değil
Âdem elma ile meşgulken
Sakal kokan avuç var değilken
Manifestosu yokken kutsal olanın
Yine Tanrı görüyor ve gülümsüyor

Tam
zamanlı
gezgin
Yaprak
Gürdal ile

Röportaj

Hoş geldiniz. Öncelikle sizi tanımayan okuyucularımız için kısaca kendinizden bahsedebilir misiniz?

Merhabalar,
Öncelikle beni Raf Dergi'ye konuk ettiğiniz için teşekkür ederim.

Ben Yaprak Gürdal, üniversite eğitimimi Boğaziçi Üniversitesi İş İdaresi ve Anadolu Üniversitesi Yönetim Organizasyon bölümlerinde tamamladım. 22 yıl Türkiye ve Kanada'da kurumsal şirketlerde yönetici olarak çalıştım. İçimdeki keşfetme arzusu hayat amacım hâline dönüşünce kurumsal hayatı bırakarak tam zamanlı bir gezgin oldum. Şu ana kadar da 80 ülke ve 500'den fazla şehre ayak bastım.

Bir röportajınızda gezmeyi ve yeni insanlar tanımayı sevdiğinizden bahsetmişsiniz. Tanıştığınız insanların hayatınıza etkileri ne yönde oldu?

Bence herkesten öğreneceğimiz bir şeyler var. Uzun yıllar önce bir tanıdığımın su altına merakından etkilenip dalışa başladım. Şu anda dünyanın pek çok yerinde dalışa giden bir maceraperestim.

Gezmeye ilginiz ilk olarak ne zaman başladı? Bir gün, bir ülkeye gidip yerleşmeyi ve seyahat etmeyi durdurmayı planlıyor musunuz?

Gezmeye ilgim çocuk yaşlarımda başladı. Görmediğim yerleri hep merak ettim, bir güç beni hep bilinmeyene çektir. Zaten 12 yıl Kanada'da yaşadığım için artık başka bir ülkeye yerleşmeyi hiç düşünmüyorum. Gezmeyi bırakmak ise asla yapmayacağım bir şey.

Şu ana kadar 80'den fazla ülke gezmişsiniz. Hangi ülke size daha çok evinizde gibi hissettirdi?

Tek bir ülke olarak değil ama Uzak Doğu ve Afrika'nın kalbimde ayrı bir yeri var. Evim ise sadece Türkiye.

Yeni bir ülkeye gittiğinizde ilk olarak yaptığınız belli bir rutininiz var mı?

Rutin derken, her ülkenin turistik yerlerini keşfetmeyi de bilinmeyen yerlerini keşfetmeyi de seviyorum. Ayrıca ülkelerin kültürleri damak tadıyla da öğreniliyor. O nedenle yerel lezzetlerini de mümkün olduğunca tadıyorum.

Seyahat ettiğiniz ülkeler arasında sizi en çok şaşırtan kültür neydi?

Uzak Doğu'da komşu ülkelerin bile apayrı dokuları olması beni hep şaşırtmıştır.

İnsanlarla seyahatlerinizi paylaştığınız online bir bloğunuz var. Yazarlık ile ilgili bir gelecek planınız var mı?

Blog yazıları yazıyorum, dergilere ve gazetelere içerik üretiyorum. Ayrıca 2 kitabım var; Denizaşırı Yalnızlık ve Kalbimdeki Uzak Doğu. Kitap projelerim ileriki yıllarda da devam edecek.

Sizce gezgin doğulur mu olunur mu, gezginliğin içten gelen bir şey olduğunu düşünüyor musunuz?

Bence gezginlik içten geliyor. Keşfetme arzusu ve merakı olan herkes gezgin olur.

Son olarak Raf Dergi okuyucularına söylemek istediğiniz bir şey var mı?

Raf Dergi okurlarına "Gezmek için para şart değil." gibi yalan bir ifade kullanmayacağım. Ancak minimum bir bütçe ile de gezgin olunacağını söylemeliyim. Yaşamınızda tercihlerinizi yaparken gezilere bütçe ayırmanız, gezilerinizi gittiğiniz yerlerde çalışarak hesaplı hâle getirmeniz mümkün. Yeter ki isteyin.

Zaman ayırarak bu yazıyı okuduğunuz için hepimize teşekkür ederim. Anlık paylaşımlarımı @kucukdunyayaparak Instagram hesabımdan takip edebilirsiniz.

*Yollarda buluşmak dileğiyle,
Çok sevgiler.*

<https://kucukdunya.com/>

<https://facebook.com/kucukdunyayaparak/>

<https://instagram.com/kucukdunyayaparak/>

"Ne Düşünüyorum"

Podcast

Aybike Ulubaş

Merhaba sevgili Raf Dergi okurları,

2022'nin şubat ayında ne zamandır yapmak istediğim ama hep bir şekilde ertelediğim, başlamaya korktuğum o hayalimi sonunda gerçekleştirip bir podcast kanalı açtım. Kanalımda kendi duygu ve düşüncelerimi paylaşıp kendi deneyimlerimden, hayat hikâyemden bahsetmek istiyordum.

İlk önce pek pahalı olmayan bir mikrofon aldım. Eğer siz de benim gibi sürekli bir şeylere başlayıp bırakıyorsanız bunun neden önemli olduğunu bilirsiniz. Mikrofonumu aldığım gün aslında hayalimden hiç de uzak olmadığını anladığım gündü. Başlamak için meğerse ufacık bir cesaret yetiyormuş. Kafamda dolaşan yüz tane tilki vardı. "Beni kim dinleyecek ki, sesim güzel değil ki, ya bunu da başlayıp bırakırsam, ya ilgi çekici olmazsam..."

Günümüz dünyasında ne yapsan eksik hissettiriliyorsun, neye başlasan senden çok daha ileride, neredeyse yolun sonundakileri görüyorsun. Kendinden daha ileridekilere baktıkça, yola başlamanın gereksiz olduğunu ve zaten çok geç kaldığını hissediyorsun. İşte tüm bunlar yeni adımlarıma engel oluyormuş.

Önceden bir YouTube kanalım olduğu ve aynen bu sebeplerden son bulduğu için kendime dedim ki: "Bu sefer tek amacın mikrofon karşısına geçip konuşmak, içini dökmek, eğlenmek. Kimseye bir şey kanıtlamak zorunda değilsin. Kimseye bilgi vermek zorunda değilsin. Kimsenin ilgisini çekmek zorunda değilsin. İsteyen, merak eden dinler."

Şimdi ise üzerinden aylar geçmiş ben hikâyemi, düşüncelerimi paylaşmaya başlayalı.

Bundan sonra dergimizin podcast sayfasını hazırlayacağım. Bu sayımızda ise kendi podcast kanalıma ve hikâyesine yer vermek istedim.

"Kendimizi eleştirmek ve eleştirel iç sesimiz" isimli bölümüm ise benden, hayatında bir değişiklik yapıp bir hayalini gerçekleştirmeyi düşünen ama zihninde dolaşan tilkilere takılan herkese gelsin. Bölümde bir çoğumuzun içinde olan o eleştirel sestten bahsettim. O sesin kaynakları ve birçok işe başlarken önümüzde nasıl bir engel olarak durduğunu anlattım. Biraz da o sesle nasıl başa çıkabileceğimizi araştırıp sizinle paylaştım.

"Ne Düşünüyorum?" isimli podcast kanalına Spotify, Apple Podcast ve tüm podcast platformlarından ulaşabilirsiniz.

Podcast'lerimi dinleyip benimle düşüncelerinizi paylaşmak isterseniz bana Instagram veya Twitter sayfalarımından ulaşabilirsiniz.

Instagram: nedusunuyorumpodcast

Twitter: podcast_ND

Keyifli dinlemeler :)

Thomas Bernhard'dan Soğuk

Kaan Çeribaş

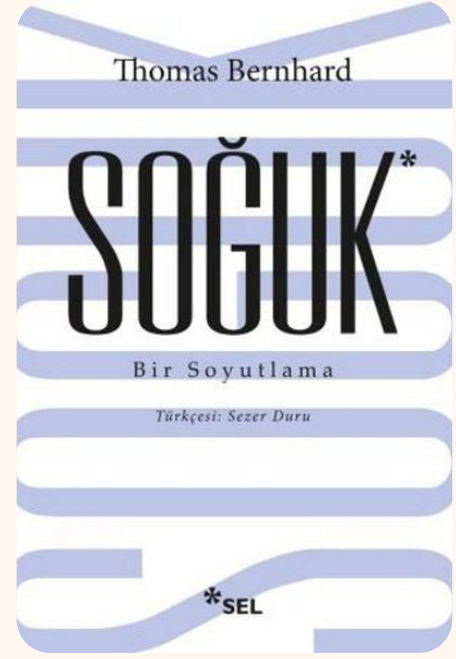

Yazarın kalitesinde temel belirleyici faktör, ne anlattığından ziyade nasıl anlattığıdır. Birçoğumuzun aklına çarpıcı bir konu gelir ama bunu yazıya dökerken büyük güçlükler yaşarız ve ortaya çıkan yazıdan da etkilenen insan sayısı genellikle bir elin beş parmağını geçmez. Ancak en sıradan konuyu biri çıkıp öyle bir anlatır ki aynı kitabı tekrar tekrar okuyabiliriz. İşte Thomas Bernhard üslubu ile farklılaşmış kendini tekrar tekrar okutan değerli bir yazar. Okuduğum eserleri çoğunlukla baştan sona tek bir paragraftır ve bu durum tutkal vazifesi görür. Bununla birlikte sıradan bir konuyu işlerken derinliğinde bize hayata dair sorgulamalar yaptırmayı başarır ve hayata farklı açılardan bakma imkânı buluruz.

Otobiyografik beşlemesinden Soğuk'ta, Bernhard'ın on sekiz yaşındaki hâline tanık oluruz. Yazarın hayatının hayli zor bir safhasında akıl hocası olup onu müzik ve edebiyata meraklı, sanata dönük bir insan olarak yetiştiren büyükbabası yakın zamanda hayatını kaybetmiştir. Annesi ise bu kayıptan dolayı hâlihazırda sağlığını zorlayan rahim kanserinin son safhasına geçerek yataktan kalkamayacak bir hâle gelmiştir, öyle ki artık aile üyeleri daha fazla acı çekmemesi için onun bir an önce ölmesi için dua eder hâle gelmişlerdir. İşte bu anda ortaya bir de Bernhard'ın verem hastalığı çıkar ve sanatoryuma yatırılır. Tüm bu olayların dünyanın gördüğü en şiddetli savaş olup Avrupa'nın hem maddi hem de manevi açıdan harap düştüğü İkinci Dünya Savaşı'nın yeni sonlandığı 1945'te vuku bulduğunu göz önünde bulundurursak genç Bernhard'ın ne kadar zor bir dönemde olduğunu gözümüzün önüne daha iyi getirebiliriz.

Bir yanda hasta annesini ölüm döşeginde bırakmanın yarattığı vicdan azabı, diğer yanda etrafında her gün ölen hasta insanlar varken Bernhard hayata tutunmak için bulabildiği ya da zihninde yaratabildiği her şeye sarılır ancak zaman zaman âdeta dibi görür, ironik bir şekilde bu duruma bile sarılarak yeniden ayağa kalkar. Savaştan çıkmış pek çok insanın da veremden muzdarip olduğunu görür ve tahribatın en büyüğünden yakayı sıyırmış bu insanların son anlarında kaderlerine ortak olmanın teslimiyetini duyar.

Bir gün koşullardan etkilenmeyerek hayallerine tutunan yanındaki bir hasta arkadaşının fikirlerine sarılır. Bir yandan da kendisi ya henüz anne karnındayken ya da daha yeni doğmuşken ailesini terk etmiş babasının kim olduğunu düşünerek hayata sarılmaya çalışır. Bu esnada hayatımızda sormak isteyip de bir şekilde sormadığımız soruların karanlığında yaşadığımızın farkına varmamızı sağlar. İleride hayatını yazarak kazanacak bir insan olacağından yazarlığa dair önemli noktalara ışık tutar. Örneğin; gerçek yazarın “utanmaz” yapıda olması gerektiği gibi. Bununla birlikte ancak yazarak var olabildiğini söyleyerek yazma eyleminin ne kadar önemli olduğunu vurgular. İronik bir şekilde ise yazmanın aslında var olan durumu, olayı bozduğunu, ona yeniden şekil verdiğini, hâliyle yazılardan asla gerçeklere varılamayacağı

fikrini ortaya atar, bunu destekleyecek bir noktayı ise ona büyükbabası söylemiştir: Gerçeklere ulaştığımızı düşünürken hep yanılırız, aynı zamanda hata yaptığımızı sandığımızda da geriye sadece anlamsızlık kalır ve işte genç Bernhard için sarılacak bir nokta daha... İki sene boyunca kaldığı sanatoryumda Dostoyevski ile de tanışır ve onun Ecinniler'i ufkunu açar, bunun gibi daha nice büyük eseri okuma hevesi de onun için sarılacak bir nokta olur.

Sonuçta genç Bernhard ile birlikte, hayata tutunacak dalları bir bir bulup yaşama içgüdüsünün ne kadar kuvvetli olduğuna şahit oluruz. Bunlardan birisinden son olarak bahsedeyim; Bernhard bir yerde eğer intihar etmediyse bunun temel nedeninin çok meraklı ve korkak bir tabiata sahip oluşu olduğunu belirtir. Yarın ne olacağını merak eden bir insanın kendi hayatına son vermesi hâliyle zorlaşır. Bundan dolayı içimizdeki çocuğu canlı tutmak demek aslında yetişkin bize hayat vermek manasına gelir. Bununla birlikte kitabın henüz başlarında sanatoryuma yeni girdiğinde bir anda sahip olduğu bulaşıcı hastalığın kendisine ne kadar güç verdiğini düşünür ve bu esnada ister istemez güleriz ki mizahın da bizi hayatta tutan, daha doğru ifade ile hayatın zorluklarına karşı dirençli olmamızı sağlayan temel etkenlerden biri olduğunu fark ederiz. Mesela, her gün iş çıkışında akşamleyin Twitter'a giren ve gün içindeki türlü üzücü, şaşırtıcı, öfkelenendirici haberlere şahit olan insanların bunlara karşı hemen mizaha sarıldıklarına şahit oluruz. Bunu hiç tanımadıkları başka insanlarla etkileşim kurarak icra etmeleri ise onlara birliktelik duygusu da vererek bu haberlere karşı direnç oluşturmalarını sağlar. Mizah güçtür ve asla küçümsenmemelidir. Bazen biz insanlar onu küçümseriz, hatta mizaha düşkün insanları ciddi olmamakla itham edip küçük görürüz ancak unutmamalım ki bizim bu muameleyi reva gördüğümüz mizahı diktatörler oldukça ciddiye alırlar ve onu tarih boyu susturmaya çalışmışlardır. Diktatörler halkın gülmemesini, her an kendisini diken üstünde hissetmesini isterler ve âdeta halkını sanatoryumda hapsedip yegâne şifa kaynağı olarak kendilerini gösterirler, halk da biçare hâlde onlara sarılarak hayatta kalmaya çalışır ama aslında celladına teslim olmaktadır sadece.

Bir Ayvalık Rüyası

Ayşenur

Mükemmel doğasıyla, verdiği enerjiyle sizlere tekrar tekrar buraya gelme isteği uyandıran bir yer. Pek çok güzel tarihî noktaya ulaşabileceğiniz bir konumda olması burayı daha da güzel kılıyor. Burada isterseniz küçük motellerde, karavanınızla (karavanlar için ayrılmış bölgeler fazlaca mevcut) ya da güzel bir otelde bu tatilinizi geçirebilirsiniz.

Denize girmeyi seviyorsanız yazın gitmenizi (ağustosta), sadece gezmeye gidiyorsanız bahar aylarında ya da sonbahar başında (mayıs ya da eylülde) gitmenizi tavsiye ederim. Şimdi bu maddelerle Ayvalık'ın güzel noktalarını tanımak istersek;

- Deniz için Edremit tarafını tavsiye etmem, temmuz ayının sonunda bile çivi gibi soğuk suyu vardı, ayrıca taşlık bölgeleri de yüzmeyi oldukça zorlaştırıyor. Sarımsaklı kısmında ise su çok daha sıcak ve girilebilir seviyede. Karavan parkı kısımları da mevcut. Ama nereden girerseniz girin karşıda adaları görerek suya açılmanın hissi paha biçilemez. Tam bir doğa harikası. Doğayla bütünleşmiş hissettiğimi söyleyebilirim.
- Gezmek için;
  - 1.Şeytan Sofrası: Adına asla kanmayın, ben olsam adını Cennet Sofrası yapardım. Doğal panoramik bir müze diyebilirim. Fotoğraf çekilmeye doyamayacaksınız.
  - 2.Kaz Dağları: Edremit tarafına bağlı olsa da Ayvalık'tan geçiş oldukça kolay. Gitmişken mutlaka oksijen depolamanızı tavsiye ederim. Orada dağın ayaklarında olan küçük köylere uğrayabilirsiniz. Ayaküstü zeytin, poğaçça, zeytinyağı yemek çok çok zevkli oluyor.
  - 3.Cunda Adası: Özellikle son dönemlerde popülerliğini artıran bu adanın, turistlerin ve yerlilerin uğrak yeri olduğunu söyleyebiliriz. Yine Ayvalık'a oldukça yakın bir mekân. Gittiğinizde dilerseniz bir tekne turuna katılarak koylarda denize de girebilirsiniz. Cunda Adası'nda dondurma, koruk suyu ve karadut suyu oldukça popüler. Gittiğinizde hadi değişik bir şey daha ekleyelim derseniz kavun içi dondurma yaptırabilirsiniz.

4. Assos: Burası Cunda'ya oldukça yakın. Benim favori mekânlarımdan biri olduğunu söyleyebilirim. Özellikle motel sayısı oldukça fazla, burayı daha fazla deneyimlemek isterseniz neden olmasın. Ege'nin tüm mezelerini güzel restoranlarda deneyimleme şansınız var. Hepsinden yiyin derim. Ama buranın bir vazgeçilmezi var benim için, "gün batımı" hayatımda gördüğüm en güzel gün batımı diyebilirim sevgili dostlar. Bir de açık hava müzesi mevcut, dilerseniz uğrayabilirsiniz. Ayrıca Assos'un girişinde yerlilerin sattıkları doğal içecek ve yiyeceklerden almayı ihmal etmeyin.
5. Hasan Boğuldu Şelalesi: Edremit'te olan bu şelalenin manzarası ve fotoğraf noktaları oldukça fazla. Ancak hikâyesi biraz acıklı. Buraya da uğrayıp bir kahve molası verebilirsiniz.

Bu listedekiler o tarafa geçilmişken mutlaka görülmesi gereken yerler diyebiliriz. Gelgelelim bu kadar dolaştıktan sonra karnımızı nasıl doyuracağımıza.

- Ayvalık, tostsuz olmaz. Orada bulunan en gerçek tostçu "Hacıoğlu Aşkın Tost Evi". Sırada bazen çok beklemek gerekiyor, bu nedenle boşken gitmenizi tavsiye ederim. Ayranından içmeyi unutmayın.
- Kaz Dağları'nda olan Dedepınarı Restoran'a gidin derim. Oksijenden mi bilmiyorum ama her şeyi çok beğenerek yedik. Alabildiğinizi alın derim. Zeytin ve zeytinyağını söylemiyorum bile... Mutlaka oradaki zeytincilere uğrayın.
- Cunda Adası'nda, dondurma ve buzlu badem yiyebilirsiniz.
- Assos'un manzarasıyla Ege mezeleri müthiş uyumlu gidiyor. Özellikle deniz börülcesini tavsiye ederim.

Benden bu kadar sevgili dostlar, hazır paket program yaptım sizlere. Şimdiden iyi eğlenceler diliyorum.

Gezdiğiniz yerlerde sevgiyle kalın.

Bihâl

Elif Göktaş

Durgunluğum çığlık çığlığa kalışlarım hep sessiz.
Sura üflemenin bekleyişi var içimde.
Nakkaşın sabrını, dik dağlara tırmanan Hatice'nin teslimiyetini;
Kenar mahallede oynayan çocukların umutlarını taşıyorum sırtımda.
Bitti dediği anda bulutlar renk değiştirecek sanki.
Rüzgâr hep uyuyacak, ıhlamur kokusu saracak dünyanın bucağını.
Dişlerinin arasında parçalanmış birkaç çiçek, dikenini dilini kanatan sözlerinin bedelini ödeyecek.
Ben komutanı ölmüş savaşın yetimliğini, kendini kaybetmenin yitik tadını, hüznü bir kalbin
yutkunan boğazına verdiği acıyı yazamam.
Saçlarının kokusu yalancı cennetim,
Beni Azrail'e yakınlaştıran akrebin zehri değil; ağı tane tane işlenmiş kirpiklerin.

Kalakalmak

Dilara Habiboğlu

Zemheri bir yalnızlığın ortasında
Adını sayıklıyorum ben hâlâ
Çürümüş pencere pervazları
Bozulmuş kapı kulpları
Bu ev benim cehennemim
Bu şehir, hatta bu ülke
Gidemem hiçbir yere
Ne kadar istesem de
Bir önemi yok ki zaten
O yollar sana çıkmıyorsa
Kaldım burada bir başıma
Yıkılmış duvarlar ortasında

THE FOOL

Emine Yıldırım

Yönetmenliğini Yuri Bykov'un yaptığı 2014 yapımı "The Fool" filmi izleyiciye âdeta bir Rus klasiğini okuyormuş hissini yaşıyor.

Sovyet Rusya'dan Rusya'ya geçişte yaşanan sosyoekonomik ve sosyokültürel değişimin tüm yönleriyle ekrana taşındığı film sert bir siyaset-ekonomik düzen eleştirisini barındırıyor. Bir kasabada geçen olaylar örgüsü içerisinde yüzlerce insanın yaşadığı bir apartman üzerinden yozlaşmış bürokrasiyi, kirli menfaatlerin birleştirdiği insanları yine aynı menfaatler üzerinden toplumdaki linçten kurtulmak adına aynı masa etrafında birleşen insanların birbirini öldürmeyi dahi göze alan tabiatını, politik ve sosyal çürümüşlüğü, bencilliği, vurdumduymazlığı kısaca ahlak ve açgözlülük arasındaki çatışmayı en sarsıcı hâliyle resmetmesi yönüyle şaşırtacak seviyede cesur bir politik Rus filmi..

Filmde insana rağmen insanı kurtarmanın ne denli zor olduğu, "Hayvan gibi yaşıyoruz, hayvan gibi ölüyoruz çünkü birbirimiz için birer hiç kimseleriz." sözüyle yüzümüze bir kez daha çarpıyor. Uzun zamandır izlediğim en iyi filmlerden biri olan, Rusçada budala/enayi anlamına gelen "The Fool" etkisi ve yergisiyle izlenmesi gereken bir film...

Ayakkabıcı

Nesrin Arslan

Okuldan çıkmış, tam elli dakika sürecek eve varan yolu yürüyordum. Günde iki defa yürüdüğüm bu yolu ezberlemiştim. En zor kısmı da yolun karşısına geçtikten sonraki yokuştur. Yokuştaki durağı geçmiş, her zamanki gibi müzik aletleri satan dükkâna doğru ilerliyordum ki önce gri bulutlar kapladı gökyüzünü, güneş kayboldu, sonra hava karardı. Ardından bir yağmur başladı. Yağmur o kadar şiddetliydi ki başlıklı ceketim sıırıslam olmuş, artık içime işlemeye başlamıştı. Bir an önce kapalı bir yer bulmalıydım. Sağda içeri girince merdivenlerle inilen bir ayakkabıcılar çarşısı vardı. Oraya indim. Hazır ayakkabıcılar çarşısında varsa bir tamirci ayakkabılarımı yaptırabilirdim. Ayakkabılarımın küçük bir tamire ihtiyacı vardı. Bu sırada yağmur da dururdu, bir taşla iki kuş vurmuş olurdu. Biraz ilerleyince çarşının en sonunda, tam karşıda bir tamirci gördüm. İçeri girdim. Burası sanki dünya kurulduğundan beri bir ayakkabıcı dükkânıydı. Her şey olması gerektiği yerde, bir bütünün parçası gibi duruyordu. Sağda, üstüne konan yükleri taşımaktan ortası çökmüş raflar, ortadaki kırık dökük soba, üstündeki kararmış çaydanlık, yerdeki zemin tahtaları bile sanki yıllar öncesine aitti. Raflarda dizilen ayakkabı ve botlar yıllardır sahibini beklemiş, kimse gelip almayınca da dükkânın birer aksesuarı hâline gelmiş, her yaştan, her dönemden insana ait kim bilir ne hikâyeler barındırıyordu hafızalarında. Dükkân sahibi sobanın arkasında elindeki ayakkabıyla uğraşırken “Senin ne vardı?” diye sordu. Onun sesiyle kendime gelip ayakkabıdaki sorunu gösterdim. Başını elindeki işten kaldırmadan ayakkabıyı istedi, uzattım. Ayakkabıma bakıp “Bunun işi çok değil, sen otur ben hemen hallederim.” dedi yanımdaki tabureyi göstererek. Tabure de dükkândaki her şey gibi oranın tamamlayıcı bir parçasıydı. Ayakkabımı uzatıp oturdum. “Beni lafa tuttular. Yoksa bitirirdim bunları.” dedi. Ben dükkâna girerken iki adam çıkıyordu. Onlardan bahsediyordu belli ki. Adam ayakkabıyı alıp hiç duraksamadan kalıba yerleştirdi ve üstünde çalışmaya başladı. Aletlerin birini alıyor birini koyuyor, işini ustalıklı yapıyordu. O da işini iyi bilen, özenerek yapan biri olarak bu dükkâna ait olduğunu belli ediyordu. Yağmurun sesi bir uğultu şeklinde geliyordu hâlâ. Tamiri bitirmiş, bir iki de cila atmıştı, ötekini de cilalamak için istedi, verdim. Biraz sonra ikisini de geri uzattı. İyi görünüyorlardı. Yağmur durmuş, ayakkabılarımı almıştım. Artık gitme zamanıydı. “Borcum ne kadar?” diye sordum. “Borcun yok.” dedi. Onun gibi, kendince yaptığı her işe verdiği emeğe göre değer biçen bir usta böyle ufak tefek şeyler için ücret almazdı, almadı. Kapıya doğru yöneldiğimde kapının yanındaki aynayı gördüm. Yer yer simleri dökülmüş bu aynada bu dükkâna ait olmayan tek şeyin ben olduğumu fark ettim.

Ölülere Vaaz Yok

Kadircan Kocadağ

1.

Biz geç kalmışlar,
Geç varmışlar pek çok yere!
üstümüzden şu ölü toprağını bir atabileydik
göreydik hücum eden her bir parçayı
ah bir soluklanaydık
ciğerlerimiz alışmadan şiddetine havanın
ne kadar yıkandıysak o kadar arınamadık...

olur da çekilir de en çirkin tanrılar sokaklardan
ayaklarımız ne su toplar nasır bile bağlamazdı
kim gidebilir ardından derdik
elbiseler içinde
ve hangi göz gerçekten görebilir onu
güneşin ve gecenin ardındaki görklü kubbe
etrafınca tek bir söz daha
söylemeyecek bize, bizliklere; kimsesizlere...
hayat verecek ölümlle bezeyebilmek için
aşktır o ve aşkın katli
en güzel parçası şimdinin

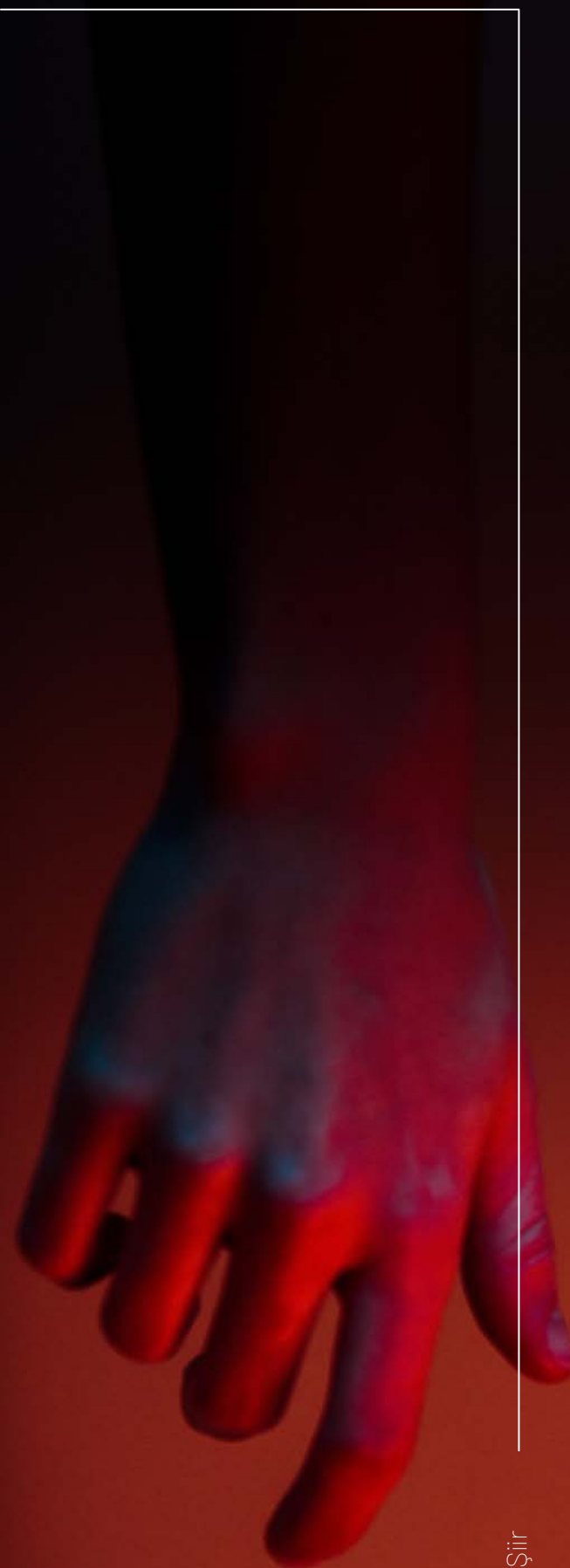
Şiir

2.

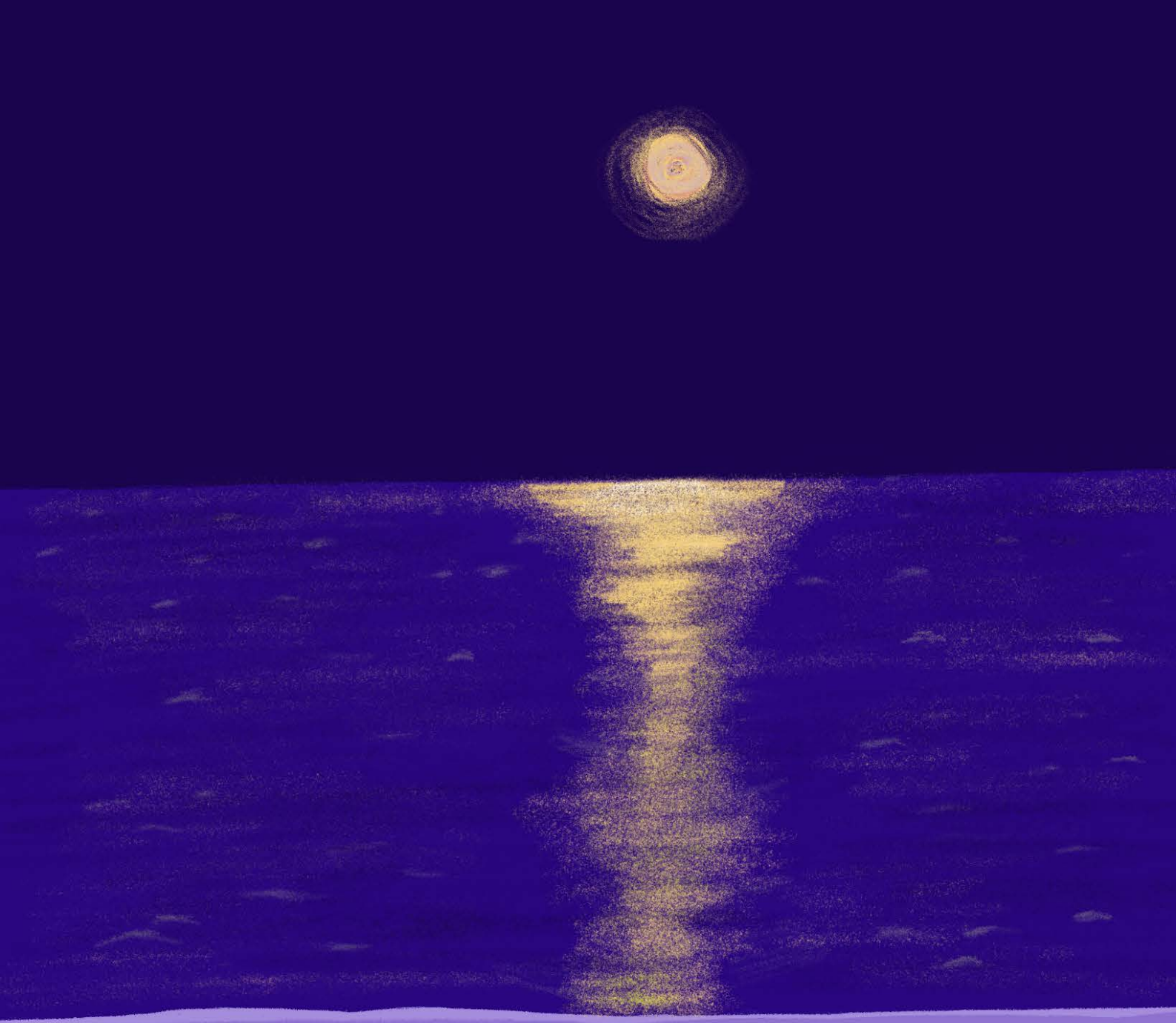
yaz günleri ceviz ağacının ardından susuşum
-tam orta yerimden müthiş bir iman ağrısı-
birer ikrar sayıldı
oysa gözlerimden içre lavlar,
derelerden kanlı sular akardı.
geçti günler taşıtı dereler onlar da aktı
akıcı şeyler isterlerdi
bıçak kesti kan olup aktı
sevişildi döl yataklarından naylondan çocuklar aktı
aktılar ve karıştılar
bazısı mermerden havanlarda dövüldü
her biri bir şeydi, bir değil.
aktılar ve karıştılar
yağmur yağdı rögar kapaklarından aktı
temizleyecek tek bir sokak dahi bulamadı
sarardı, karardı aynalar
kim canlı bir yüz görmek istedi, parçalandılar...

3.

Biz susmuşlar, susamışlar pek çok kez
kim bilir hangi derenin çağılıtısına kapıldık
bura nereydi hep nereye savrulduk?
toprak kurudu
her bir çatlaktan taşıtı sızı
avurtları çökmüş ölü atlar satıcısı
elinde yaysız ancak bir ok
-gününde sırtındakilerle bir balık
bizi kurtarmaya geldiyse de
artık
ölülere vaaz yok!

Şiir

iletisim@rafdergi.com

raf_dergi

raf.dergi

rafdergi.com